

Fält #4

Fält is a periodical focusing on art, vegetation and nature with the objective to connect contemporary urban culture and rural areas in the county. Based on the art productions and presentations made by Art Lab Gnesta, *Fält* aims at being a springboard for discussions on food production, forestry, animal breeding, green fingers and art.

In this fourth edition, which is co-produced with Gnesta Youth Council (GKU), we take our inspiration from spring and its most beautiful and overwhelming qualities. We embrace light and new orders, rebirth and resurrection, and we do this through articles on historical and contemporary feminism, cultivation, the importance of not organizing and classifying species, young perspectives and the necessity of having the courage to question patriarchs. And remember, spring has only just begun – the debate will continue!

Contents

4	<i>The garden may be old but I am new at this</i>
Åsa Anderberg Strollo	36	<i>It's spring, and culture is in fashion</i>
Rosaline Marbinah
8	<i>A feast menu in the honour of Hilma af Klint</i>
Madeleine Aleman	38	<i>A colourful Gnesta in the future</i>
Olivia Särnblad
14	<i>Vegetarian dining with Hilma af Klint</i>
Åsa Anderberg Strollo	42	<i>A commission</i>
Frithiof Engzell
22	<i>Automatic writing</i>
Gnesta Artistic Youth Council	44	<i>Escape Liberation Teamwork</i>
Fredrik Olof Eriksson
30	<i>Identity Symphony vol. 1</i>
Ronnit Hasson	54	<i>Botany as language</i>
Hägerstens botaniska trädgård
		62	<i>The white horse in the sky</i>
Giorgi Rodionov

Fält #4

Fält är en tidskrift om konst, växtlighet och natur för beröringspunkter mellan samtida urban kultur och landsbygd. Baserad på de konstproduktioner och presentationer som genomförs på Art Lab Gnesta vill vi skapa en språngbräda för samtal om sådant som livsmedelsproduktion, skog, djurhållning, gröna fingrar och konst.

I detta fjärde nummer som vi samproducerar med GKU, Gnesta Konstnärliga Ungdomsråd har vi inspirerats av våren i dess vackra och omvälvande bemärkelse. Vi har omfamnat ljus och nyordning, pånyttfödelse och återuppståndelse genom texter om tidig och samtida feminism, om odling och vikten av att inte sortera och klassificera arter, om unga perspektiv och om det nödvändiga modet i att ifrågasätta patriarker. Och våren har bara börjat, diskussionen fortsätter!

Innehåll

3	<i>Trädgården är gammal men jag är ny</i>
Åsa Anderberg Strollo	41	<i>Ett färgglatt Gnesta i framtiden</i>
Olivia Särnblad
9	<i>Festmeny till Hilma af Klints ära</i>
Madeleine Aleman	43	<i>Ett ärende</i>
Frithiof Engzell
13	<i>Äta vegetariskt med Hilma af Klint</i>
Åsa Anderberg Strollo	49	<i>Flykt Frigörelse Samspel</i>
Fredrik Olof Eriksson
23	<i>Automatisk skrift</i>
Gnesta Konstnärliga Ungdomsråd	55	<i>Botanik som språk</i>
Hägerstens botaniska trädgård
31	<i>Identity Symphony vol. 1</i>
Ronnit Hasson	63	<i>Den vita hästen på himlen</i>
Giorgi Rodionov
37	<i>Det våras för kulturen</i>
Rosaline Marbinah		

Foto: Åsa Anderberg Strollo

Trädgården är gammal men jag är ny

Åsa Anderberg Strollo

Kan man äga träd?

Grönskira blad, nyanser av brunt och kraftiga grenar som sträcker sig högt mot himlen. Grå moln, flyttfåglar och doft av eld. Jag sitter på en grindstolpe och kisar upp i lönnen på vår tomt. Eller vänta, på tomten runt huset som vi flyttade till i höstas. För om man enligt indianerna inte kan äga träd, då äger man väl heller inte jorden som de står i?

Jag sitter och väntar på Katarina Lundengård som till vardags är trädgårds-mästare på Vidarkliniken, hon har lovat komma och ge mig en introduktion i det här med trädgård. För jag är en typisk gröna-vågare anno 2014, jag jobbar som författare och är tämligen handfallen bortom ctrl+alt+delete och böckernas värld. Men nu har jag plötsligt en trädgård. Vi har prioriterat resor, frihet och upplevelser i alla år, jag och min man har nästan aldrig köpt någonting, men i höstas flyttade vi från hyresrätt i Stockholms innerstad hit till Sörmland. Hus och trädgård. Och i det blåskimrande vårljuset har vi förvirrat börjat närma oss mossa och träd, buskar, maskar, blad och gräs. Hur gör man? Vad ska man tänka på första året? Var börjar man?

— Jag är personligen mest fascinerad av jord, berättar Katarina, när vi kliver runt och kikar i de övervuxna rabatterna. Kompost, jord och fröer tycker jag om, och det pedagogiska, att odla tillsammans med barnen. Men sen när det växer upp då tappar

jag ganska snabbt intresset. Speciellt om det är något som ska ätas. Har du en grep?

En vadå? Jag vet inte ens vad hon frågar efter, men vi går in i vedboden och Katarina hittar en gigantisk gaffel som hon visar mig hur man hanterar. Med en grep kan man spetsa jorden, trampa till och bräcka upp. Jag blir lite generad över hennes slit i vår trädgård, hon hade ju bara behövt berätta, men efter ett tag är det väldigt mysigt. Gräva tillsammans med någon, varför slutade man med det efter den gyllene sandlåde-perioden? Katarina skiljer ut ogräs från perenner, är entusiastisk över vår jord som tydligen är bra och börjar skicka plantor till mig.

— Det här är gullvivor. De är ju fina men du kanske vill samla ihop dem, de har ju självsått sig överallt. Och här har du en pärlhyacint, den vill du kanske samla med andra någonstans. Och en lavendel. Hade du inte det där borta? Jag brukar se det lite som när man hjälper barnen att städa eller möblerar om i ett rum, man testar och prövar sig fram. Inget behöver ju vara för evigt.

Jag gillar Katarinas oängsliga attityd till det här med trädgård. Vad vi gör med den handlar om vad vi själva tycker om och är intresserade av, det är okej att ta kommandot. Man kan förvalta och bevara det gamla, men det är vi som lever nu som bestämmer.

— Men kanske ska du vänta också, och se vad som kommer upp i rabatterna, säger hon efter ett tag. Så här på värkanten är det ju svårt att se och det är ju synd att råka ta

The garden may be old but I am new at this

Åsa Anderberg Strollo

Is it possible to own trees?

Green, tender leaves, various shades of brown and sturdy branches reaching for the sky. Grey clouds, birds of passage and the smell of an outdoor fire. I'm sitting on a gatepost, squinting up into the maple tree in our garden. Or hang on; in the garden surrounding the house we moved to last fall. Because if you, like the native Americans say, can't own trees, then you can't own the ground they are rooted in, can you?

I am sitting here waiting for Katarina Lundengård, whose day time ordinary job is being a gardener at Vidarkliniken (a small clinic in Järna combining ordinary medicine with anthroposophical healing). She has promised to give me an introduction in gardening. I need it. I am a typical result of the green wave of 2014; I work as a writer and I'm really quite lost when it comes to things beyond ctrl+alt+delete and books. But now all of a sudden I have a garden. Before, my husband and I prioritized travelling, our spare time and experiences. We hardly ever bought anything, and then a few months ago we left our rental flat in Stockholm and moved here to the county of Södermanland. A house and a garden. And in the shimmering blue light of April we have, slightly confused, started to approach moss and trees, shrubs and worms, leaves and grass. How does one go about this? What should you focus on during the first year? Where do you start?

— To me personally it's the earth that's fascinating, Katarina tells me as we tread around in the overgrown flower beds. I like compost, earth, seeds, and I like the learning part, like planting with the children, but as soon as things start growing I lose interest. Especially if it's something that you're supposed to eat. Do you have a manure-fork?

A what? I have no idea what she's talking about, but in the garden shed Katarina finds a gigantic fork that she shows me how to use. With a manure-fork you can spear the earth, smoothen it out and break it open. Her working hard in our garden is making me embarrassed, all she really had to do was tell me what to do, but after a while I'm finding it quite nice working side by side. To dig together with somebody, why did we stop doing that after our golden time in the sandpit? Katarina, showing enthusiasm about our earth that is supposedly quite good, is separating weeds from perennials and passing me various plants.

— These are cowslips. They are pretty, but you might want to keep them in one spot, now they are all over the place as they have self-sowed. And here you have a grape hyacinth, maybe also to be planted with others of the same kind? And a lavender. You had some more of those over there, did you not? I look at gardening as something similar to helping the children clear their rooms. Or refurbishing. You try things out, see what works. Nothing has to be forever.

Foto: Åsa Anderberg Strollo

bort något fint. Längre fram vet du också hur solen rör sig och hur ni använder trädgården.

Jag har blivit kär i vår grep. Vilket redskap! För en gångs skull känner jag mig stark och häändig, jag vänder jord så att grästuvor och maskrosor yr, och vill helst inte släppa den. Men vänta och se låter ju också skönt. Ska vi ta en kaffe på trappan?

Vi fikar och sen går vi över till Katarinas trädgård, det är inte så långt. Hon visar mig en fantastisk kompost som det ryker om, andra komposter och jordhögar i olika stadium och jag tror att jag börjar fatta grejen: Att ha trädgård är en glädje och en möjlighet, inte något som ska presteras och bli klart, inte en stressfaktor, eller en massa jobbiga krav.

Så sitter jag på grindstolpen igen, och kisar upp i bladverket. Jag känner mig rik, nyfiken och som att jag är i början av en intressant resa. Hur kommer jag påverka trädgården och hur kommer den påverka mig? Vår inställning till träd och jord är inte samma som på indianernas tid, men det som har förändrats kan ju förändras igen.

I like Katarina's non-fretting attitude towards gardening. What we do with it should be about what we ourselves like and are interested in. It's okay to take charge. You can take care of and keep the old, but ultimately it is we who live now who get to decide what the future garden will look like.

— Then again, maybe you should wait and see what actually grows in these flower beds, she says after a while. In spring time it can be hard to spot, and it would be a shame to accidentally remove a nice plant. In a month or so you will know how the sun moves and how you use your garden.

I've fallen in love with our manure-fork. What a tool! For once in my life I feel strong and like a real handy woman. I turn lumps of earth so that turfs and dandelions fly about the place, I never want to let go of it. But to wait and see also sounds nice. Time for a coffee on the steps?

We finish our coffee and then make the short walk over to Katarina's garden, we are practically neighbours. She shows me an amazing compost, reeking and smoking, and a few other composts and piles of earth in various stages of development, and I believe I'm finally getting it: To have a garden is a joy and a possibility, not something that has to be dealt with, to be completed in time. Not a stress factor, not a lot of dos and don'ts.

I'm back on the gatepost, squinting through the maple foliage. I feel rich, curious and as if I am to embark on a really interesting journey. How will I affect the garden, and how will it affect me? Our attitudes toward trees and the earth is different now from times of the native Americans, but what has once changed can be changed again.

Photo: Åsa Anderberg Strollo

A feast menu in the honour of Hilma af Klint

Madeleine Aleman

A green salad consisting of avocado, alfa sprouts, cucumber and various crispy green lettuce. Vinaigrette with mint, sprinkled with sunflower seeds roasted in tamarin sauce.

Sparkling elder flower juice with lemon.

Millet gratin with root vegetables and cheese, sauerkraut and pink youghurt sauce.

French red wine tasting of currant, plum, violet and herbs.

Dessert: Chocolate mousse made of dark chocolate with 70% cocoa, coffee and cream, decorated with raspberries and kiwi.

Coffee.

Madeleine Aleman has composed the menu with regards to the wishes of Hilma af Klint not to eat foods sprayed with pesticides, salted or with eyes. The ingredients therefore come from the local shop Gnesta Lanthandel which as far as possible sells food that are fairtrade, organic and biodynamic. The wine is also organic.

Festmeny till Hilma af Klints ära

Madeleine Aleman

Grön sallad bestående av avokado, alfafagroddar, gurka samt olika krispiga och gröna salladsblad.

Vinaigrette med mynta, toppad med tamarinrostade solroskärnor.

Sparkling fläderblomssaft med citron.

Hirsgratäng med rotsaker och ost, surkål och en rosa yoghurtsås.

Franskt rödvin med smak av vinbär, plommon, viol och örter.

Dessert: Chokladmousse på 70% mörk choklad, kaffe och grädde, dekorerad med hallon och kiwi.

Kaffe.

Madeleine Aleman har komponerat måltiden med hänsyn till Hilma af Klints önskan om att inte äta besudlad mat, saltad eller någonting med ögon. Ingredienserna kommer därför från Gnesta Lanthandel som säljer rättvisemärkt, ekologisk och biodynamiskt odlad mat i största möjliga utsträckning. Vinet är också biodynamiskt.

Hilma af Klint, *De tio största, nr 3, Ynglingåldern, grupp IV*, 1907 © Stiftelsen Hilma af Klints Verk.
Photo: Moderna Museet/Albin Dahlström

Madeleine Aleman är Artist in residence hos Art Lab Gnesta våren 2014 och vrider tillbaka klockan för att leva och arbeta som Hilma af Klint med automatiskt tecknande och hypnagoga tillstånd. Hon rekonstruerar den feministiska gruppen De Fem och avslutar det konstnärliga forskningsprojektet med en performance i seansformat där hon bjuder andar på middag i utställningsrummet.

Äta vegetariskt med Hilma af Klint

Åsa Anderberg Stollo

Jag är nervös. Solen skiner in genom ateljéfönstren när vi kommer till rekonstruktionen av Hilma af Klints kvinnogrupp, De fem. Med Aleman blir vi också fem, och idén är att vi ska känna kraften från kvinnogemenskap så som de gjorde. Vi ombuds stänga av mobilerna och sätta oss runt ett bord. Bara Aleman vet vad som kommer att ske under mötet.

— Under en månad här återskapar jag så mycket jag kan av Hilma af Klints liv, säger Aleman. Jag klär mig, äter och lever avskilt som hon gjorde, för att komma nära anden och se hur det påverkar mig och mitt ateljéarbete. Hilma af Klints drygt 1000 målningar är magasinerade inte långt ifrån Art Lab Gnesta, så platsen är också noga vald. Och kvinnogruppen De fem som vi återskapar nu, var helt avgörande för Hilma af Klint inför arbetet med *Målningarna till templet*. Det var där hon lyckades integrera sin andlighet med sitt konstnärskap.

Det har yttrats i er krets på senare tid att livet krävde något av er. Ni kan inte längre leva på att veta. Ni känner er manade att ge av det ni fått åt andra.

Att i den världens liv där ni lever söka förverkliga vad ni inhämtat.

Aleman inleder mötet med att läsa ur *Vägen till templet: Hilma af Klint, förberedelse-tiden 1986–1906* av Gurli Lindén (Rosengårdens förlag, 1996). En ande talar genom Hilma 1902 och De fem får ta del av budskapet. Men vårt samhälle har trots allt blivit mer jämställt med tiden, tänker jag, har Hilma af Klint ändå något att lära oss moderna kvinnor?

— Hilma tog sig och sitt konstnärskap på stort allvar, säger Aleman. Hon var inte feminist på det sätt som vi använder ordet, men vi kan absolut inspireras av henne. Hon slapp patriarkaliska strukturer genom att klä sig nedtonat och driva kvinnonätverket De fem, och det gav henne den energi som behövdes för att utvecklas till en av 1900-talets stora konstnärer. Dualtanken, att man och kvinna måste nå förståelse om sitt komplement, var ett centralt tema för Hilma af Klint.

Aleman vägleder oss genom övningar och stämningen förtätas i ateljén. Vi skratrar och småpratar medan vi klipper, skriver

Madeleine Aleman is the Artist in residence at Art Lab Gnesta in spring 2014 who turns back time in order to work the way Hilma af Klint did with automatic drawing and in a hypnogogic state of mind. She reconstructs the feminist group The Five and ends her artistic research project with a seance like performance act where spirits are invited to dine in the gallery.

Vegetarian dining with Hilma af Klint

Åsa Anderberg Stollo

I'm nervous. The sun shines through the window of the studio when we arrive to the reconstruction of Hilma af Klint's women's group The five, and together with Aleman there will actually be five of us. The idea is that will feel the power of women being together, the same way they did. We are asked to turn off our mobile phones and be seated around a table. Only Aleman knows what will happen during the meeting.

— During this month here at Art Lab I am reconstructing Hilma af Klint's life as much as possible, Aleman tells us. I dress like her, I eat by myself and in general live a secluded life, just like she did, in order to come close to the spirit and then see how this will affect me and my work in the studio. Hilma af Klint's over 1000 paintings are stored not far from here, so the place has been chosen with care. And the women's group The five, which we now are reconstructing, was essential for Hilma af Klint when working on Paintings for the Temple. It was within this community that she managed to integrate her spirituality with her artistry.

Lately it has within your circle been said that life is demanding something from you. No longer can you live merely on knowledge. You now feel urged to give to others of what you have received. To in the worldly life where you have your existence seek to realize that which you have acquired.

Aleman starts the meeting by reading from *The Path to the Temple: Hilma af Klint, the time of preparation 1886—1906* by Gurli Lindén (Rosengårdens förlag, 1996). A spirit talks through Hilma in 1902 and The five listen. I'm thinking that even though our society of today has better opportunities of equality between the sexes, Hilma af Klint may still have something to teach us modern women.

— Hilma took her artistry very seriously, Aleman tells us. She wasn't a feminist in the same sense that we use the word, but we can absolutely let ourselves be inspired by her. By dressing down and running The five she allowed herself not to be too influenced by patriarchal structures. This gave her the energy she needed to develop into one of the

Hilma af Klint. Fotograf okänd.

Acne Studio's latest collection comes from cooperating with The Hilma af Klint Foundation.

och prövar på Hilma af Klints automatiska tecknande. Och jag tänker på tjejmiddagar, träningspass och andra tillfällen där kvinnor möts utan män — och hur det skapar en speciell stämning. Än idag. Faktiskt. Trots jämställdheten idag, så förstår jag Hilma af Klints behov av De fem.

Hur är det då att måla som en del i ett konstnärligt forskningsprojekt? Och vad var det hos män som Hilma af Klint behövde värja sig emot? Jag frågar medan jag tittar på gårdagens automatiska teckning, färgkriter på en svart tavla, som sitter på väggen i Alemans ateljé.

— Vid förra sekelskiftet ansåg man att kvinnliga konstnärer bara kunde avbilda, inte måla nytt, berättar Aleman. Men Hilma af Klint fick kontakt med en annan dimension som sa åt henne att måla nytt. I en högre medvetenhet mötte hon andar som hon och De fem kallade för »Höga mästare». De målade genom Hilma af Klint och i min forskning gör jag likadant, jag försätter mig i hypnagogt tillstånd och ägnar mig åt Aktiv Imagination (C.G. Jungs metod för att nå sitt undermedvetna) och möter olika andar som talar till mig. Min morfar, Ivan som är min andliga ledare, Hilma af Klint, De fem och Rudolf Steiner. Och när jag gått ur det hypnagoga tillståndet så tecknar jag utifrån den inspiration jag fått.

Vi avslutar rekonstruktionen av De fem, och Aleman berättar om det som ska bli projektets grand final: En performance i seansformat här på Art Lab Gnesta. Aleman kommer att bjuda Hilma af Klints och Rudolf Steiners andar på en festmåltid och medla i konflikten mellan dem.

— Jag vill betona att jag gör det här i egenskap av konstnär, inte medium, säger

Aleman. Men konflikten är spännande, för det hände något i Hilma af Klint i mötet med Rudolf Steiner, hon blev besviken på honom för något.

— Jag får ta del av menyn som Aleman kommer bjuda på i hallen där Karl Schultz-Kölns minnesutställning pågår för fullt. Schultz-Köln, som möjliggjorde Art Lab Gnesta, avled i december 2013 men vid Alemans projekt är han med, hans målningar fyller väggarna i lokalen. Och Aleman hoppas att andarna ska komma och vilja försonas med varandra.

— En natt för 20 år sedan drömde jag att jag fick ett brev av Hilma af Klint, säger Aleman innan vi skiljs åt. Hon ville ge mig ett uppdrag, men tyvärr hann jag vakna innan jag förstod vad. Jag vet inte exakt vad hon ville att jag skulle göra, men kanske var det just det här...?

Tiden rinner ifrån en del av våra gamla patriarker, tänker jag när jag går ut i vårkvällen. Och världskonstnärer som hålls tillbaka på grund av sitt kön får sin upprättelse till slut. Jag läser en notis om designföretaget Acne som lanserar en Hilma af Klint-kläd-kollektion för både män och kvinnor nu under 2014. Tiden hinner ifatt Hilma af Klints dröm om dualitet. Och vad är värt att firas, om inte det?

20th centuries most important artists. The idea of duality, that man and woman need to reach the understanding of their mutual completion, was an essential theme for Hilma af Klint.

Aleman guides us through exercisers and the atmosphere in the studio is getting more and more intense. We are laughing and chatting while we cut paper, write and try Hilma's automatic drawing. It makes me think of girl dinners, working out with girlfriends and other occasions when women meet without men, and how that always creates a special atmosphere. Even today. In spite of the equality we have today, I feel the need of Hilma af Klint's The five.

So what is it like to paint as part of an artistic research project? And what was it about men that Hilma af Klint needed to fend off? I put the questions to Aleman while looking at yesterday's automatic drawing, done with colour chalks on a black board, hanging on the wall of her studio.

— At the turn of the last century it was generally considered that women could only depict, never create anything of their own. But Hilma af Klint got in touch with another dimension telling her to paint something new. In a higher consciousness she met spirits that she and The five called »High masters«. They painted through Hilma af Klint and in my research I do the same; I put myself in a hypnogogic state of mind, devote myself to Active Imagination (C.G. Jung's method to reach ones subconscious) and thus meet a number of spirits that talk to me. They are my grandfather Ivan, who is my spiritual teacher, Hilma af Klint, The five and Rudolf Steiner. And when I step out of the hypnogogic state I draw inspired from my experiences.

We end the reconstruction of The five, and Aleman finishes off by telling us about what is going to be the grand ending of the project: A seance like performance act here at Art Lab Gnesta. Aleman plans to invite the spirits of Hilma af Klint and Rudolf Steiner to a festive meal and mediate in the conflict between them.

— I want to stress that I will be doing this as an artist, not as a medium, says Aleman. But the conflict is interesting; something happened in the meeting with Steiner, she was disappointed in him somehow.

Aleman shares the menu with me, that which she plans to serve in the hall where presently a memorial exhibition of Karl Schultz-Köln is being shown. Schultz-Köln, the man who made Art Lab Gnesta a reality, passed away in December 2013, but in Aleman's project he is present; his paintings cover the walls of the venue. Aleman is hoping for the spirits to reconcile with each other.

— One night, twenty years ago, I dreamt that I had a letter from Hilma af Klint, Aleman tells me before we part. She wanted to give me an assignment, but unfortunately I woke up before understanding what it was. So I don't know what she wanted me to do exactly, but maybe it was this...?

Time escapes some of our old patriarchs, I think to myself when stepping out into the spring night. And world famous artists held back because of their sex obtain redress in the end. I later read a news item about the design company Acne which is launching a Hilma af Klint-collection for both sexes, now during 2014. So time has caught up with Hilma af Klint's dream about duality. And if that is not worth celebrating, I don't know what is.

Acne Studios senaste klädkollektion är resultat av ett samarbete med Hilma af Klint-stiftelsen.

Madeleine Aleman's research project is part of ALG/Research, a network of professional artists who work experimentally and explore artistically. Read more about Madeleine Aleman and her Hilma af Klint-life at Art Lab Gnesta on www.aleman.se.

Madeleine Alemans forskningsprojekt ingår i ALG/Research som är ett nätverk av professionella konstnärer som arbetar experimentellt och konstnärligt undersökande. Mer om Madeleine Aleman och hennes Hilma af Klint-liv vid Art Lab Gnesta finns på www.aleman.se.

The Gnesta Artistic Youth Council meets Madeleine Aleman and interprets her automatic drawings through automatic writing.

Sprouts are shooting out of the eye and taking root. All around it is turning green. Waves of energy give power to everything surrounding them. Life is indecisively trailing around itself and helping to support each and every one who needs supporting. The eye is turned to where everything is allowed to exist. Everything holds everything alive. Everything that is on the outside will still always be a part of something. Of everything.

Gnesta Konstnärliga Ungdomsråd möter Madeleine Aleman och tolkar hennes automatiska teckningar genom automatisk skrift.

Skott skjuts ut från ögat och slår rot. Runtomkring grönskar det. Vågor av energi ger kraft åt allt som omger dem. Liv slingrar sig obestämt in i varandra och hjälper till att stötta var och en som behöver stötts. Ögat riktas dit allt får finnas. Allt håller allt vid liv. Allt som är utanför kommer ändå alltid vara en del av något. Av allt.

The blue cat meets the wise man
Among flowers and leaves
Poppy, thistle and cloverleaf
The jealous green man watches
And wishes to be with the blue cat
The green man screams and he crows
And then leaves without speach
The blue cat and the wise man in the grass smile
Without seeing the green man any more

Den blå katten möter den vise mannen
bland blommor och blad
vallmo, tistel och klöverblad
Den svartsjuka gröne mannen ser på
och önskar att vara med katten den blå
Den gröne mannen skriker och han gal
och går sedan utan något tal
Katten den blå och den vise mannen i gräset ler
utan att se den gröne mannen något mer

I see a meadow with peacocks and flowers.
Grass and leaves.
The eye that watches and catches up on.
Water dripping and the Indian crying tears.
Fish swimming and waterfalls dimming.
The sprouts from far away halt and disappear.

Jag ser en äng full med påfåglar och blommor.
Gräs och blad.
Ögat som kollar och fångar upp.
Vatten som droppar och indianen som gråter tårar.
Fiskarna som simmar och vattenfallet som dimmar.
Skotten som kommer långt ifrån stannar upp och
försvinner.

A picture of a landscape meets my iris.

No photograph. I am there.

In the so very fleeting reality.

Orange-pink shimmering.

Vibrating sun beams.

Dancing peacock.

To eat it raw.

Reach the soul.

Be well.

To see beyond colours, achievement, anxiety.

To breathe form, colour, flow.

Die. Live again.

As something else, equally wonderful.

A thousand lives. Millions of faces.

Feed the soul. See growth.

Carved-in statements of length in the doorframe.

The whole family that lived there.

Racegrew with the trees that were planted at the moving-in party.

Slowmotion in slow motion.

Ookah

En landskapsbild möter min iris.

Inget foto. Jag är där.

I den så flyktiga verkligheten.

Orangerosa skimmer.

Vibrerande solstrålar.

Dansande påfågel.

Äta den rå.

Nå själen.

Må bra.

Se bortom färger, prestation, ångest.

Andas former, färger, flöde.

Dö. Leva igen.

Som något annat lika underbart.

Tusen liv. Miljoner ansikten.

Mata själen. Se tillväxt.

Karvade längdangivelser i dörrlisten.

Hela familjen som bodde där.

Växte ikapp med träden som planterades vid inflyttningsfesten.

Slowmotion i ultrarapid.

Ookah

In 2013 and 2014 the artist Ronnit Hasson has been working on the video project *Identity Symphony vol. 1* with grants from Art Lab Gnesta. She has invited GKU to take part both of and in the project, and the project will be shown in its entirety during the presentation of GKU's work done in the summer of 2014.

Konstnären Ronnit Hasson har under 2013—2014 arbetat med videoprojektet *Identity Symphony vol. 1* med stöd av Art Lab Gnesta. Hon har bjudit in GKU att ta del av, och delta i projektet och videoverket kommer visas i sin helhet under presentationen av GKU:s arbete sommaren 2014.

“Ever since I was a little girl I have been comparing dying with piercing my ear. When the piercing tool is pressed against your ear lobe you are scared shitless, and still you’re curious. Something good will come of this. Something that you want. But the seconds before that happens are just so exciting and creepy.”

”Sedan jag var liten har jag jämfört att dö med att ta hål i örat. När håltagaren sitter där mot örat är man skiträdd. Ändå är man nyfiken. Det kommer någonting bra, någonting som man vill. Fast sekunderna före är så spännande och läskiga.”

“To me eternity is a concept based on something that does not exist. Like when people in a relationship say that they will love someone forever. It is something they say based on the now. A second later it doesn't exist.”

”Oändlighet är för mig ett koncept baserat på något som inte finns. Som när människor säger i relationer att de ska älska någon för evigt. Det är någonting som man säger baserat på nuet. Det existerar inte sekunden efteråt.”

In spring 2014 Gnesta artistic youth council was invited to participate in three writing workshops led by author Åsa Anderberg Stollo. The idea was they in this manner take part in the editorial work at *Fält* of this issue. They have among other things been discussing town planning, the cultural political landscape, and what it is like to be young today in Gnesta. In what follows below you will see a selection of these different perspectives through the youths' own material.

It's spring, and culture is in fashion

Rosaline Marbinah

If you look up the word *culture* you will find the translation »human activity«. In other words, culture could mean just about anything. To me culture is a value expressed in other ways than just orally. We all have our own definitions of the word, but one common interpretation is that we all see culture as a human right.

A lot of people fear culture will be limited, others say that it is the same as it always has been, but I say culture is growing stronger by the minute.

There are three examples of why culture is becoming more outspread today. The first one is that it used to be looked upon as a posh occupation, something only for the snobs and the rich, even though it was available for all. Today we are parting from that limitation and the concept culture and its meaning is now used too much as it gets to explain human activity being everything we have done, do and will do.

The other example is that culture has become something interesting and attractive among the public. Tourists in Germany want to look at the Berlin Wall because of the beautiful street art. Politicians in India want to see the young people vote and have thus introduced a cultural campaign to activate the young. People in general want to inter rail more than ever before so that they can enjoy as many cultures as possible.

The third example is that culture has become something that really concerns the youngsters. As I mentioned earlier, culture is a word with many interpretations, but in general it can be said that young people consider culture to be a human right. A political wave to be taken seriously has come about where the young fight for all sorts of rights, e.g. equality between the sexes, and of course the right to culture. It can present itself in various forms, like graffiti, writing chronicles in order to express your values and opinions, and other manners other than the oral ones. Along with the young come creativity and a new sort of power, and this will give new energy to culture and let it grow stronger so that it, in the end, can flourish.

It's spring, and culture is in fashion.

Gnesta konstnärliga ungdomsråd bjöds in att delta i tre skrivarkworkshops med författare Åsa Anderberg Stollo under våren 2014 för att medverka i Fälts redaktionella arbete med detta nummer. Vi har diskuterat stadsplanering, det kulturpolitiska landskapet, känslan av att vara ung i Gnesta idag med mera. Här bjuder vi på ett urval av perspektiv i deras egenproducerade material.

Det våras för kulturen

Rosaline Marbinah

Om vi slår upp ordet *kultur* i en ordbok så hittar vi betydelsen »mänsklig verksamhet«. Med andra ord kan kultur betyda allt. För mig är kultur en värdering som har uttryckts på andra sätt än det muntliga. Jag är säker på att alla har sina olika definitioner av ordet, men det gemensamma är att vi värdesätter kultur som en rättighet för att leva. Många är rädda för att kulturen begränsas, många säger att den är densamma som den alltid har varit men jag säger att kulturen växer sig starkare nu.

Det finns tre exempel på varför kulturen växer sig starkare. Det första är att kultur tidigare har ansetts vara en snobbsyssla, endast för de välbärgade, även om den fanns bland alla. Idag har vi rört oss bort från den begränsningen och nu börjar begreppet kultur och dess innebörd nästan få inflation eftersom det används för att förklara mänsklig verksamhet som är precis allt vi har gjort, gör och kommer att göra. Det

A colourful Gnesta in the future

Olivia Särnblad

I believe there are more children and young people living here than grown-ups. So, shouldn't we be allowed to have a say in the future of Gnesta? Today we have five pizzerias, three food stores, and quite a lot of unnecessary companies.

— I would like to see a more colourful and a more fun Gnesta in the future, so that you get the feeling »Oh, THAT's where I want to go after school«. Why not a fun place, I really don't feel we have that now, Anastasia, 15, tells me when I ask her.

— I'm engaged in Gnesta artistic youth council (GKU) for several reasons. One of the best things about it is that we get to effect and change our local environment. We really do. It is actually possible! Last summer we did ornamentations for Trappgatan (a local street) which is now to be made permanent, and we are currently planning for a big, interactive stage on Strömmentorget (a big square). And we are of course engaged in the really big reconstruction of Gnesta City Centre. Two architect's offices have been asked to deliver schemes and the rebuilding will start in a few years' time, so NOW is the time for

andra exemplet är att kultur har blivit intressant och attraktivt bland allmänheten. Turister i Tyskland vill se Berlinmuren på grund av den vackra gatukonsten. Politiker i Indien vill se landets ungdomar rösta och har därför infört en kulturkampanj som aktiverar unga. Individer i världen vill tågluffa mer än någonsin för att ta del utav så många kulturer som möjligt. Det tredje exemplet är att kultur har blivit en hjärtefråga som ungdomen driver. Som tidigare nämnts har alla sina egna definitioner av vad kultur är, men generellt sett kan en säga att ungdomar betraktar kultur som en rättighet. Det har bildats en kraftfull politisk våg där unga kämpar för alla former av rättighet som till exempel jämlikhet, och självklart rätten till kultur. Det kan vara allt från att graffa till att skriva krönikor för att uttrycka värderingar på andra sätt än det muntliga. Med ungdomen kommer kreativitet och ny kraft som får kulturen att växa sig starkare för att sedan blomma. Nu våras det för kulturen.

us youngsters to state our opinion. I for example took it on myself to ask a few friends what they wanted to see in the city centre after the reconstruction.

— I think Gnesta should be more colourful and that there should be a venue available 24/7, says Anna, 16.

So what colours should the municipality chose, do you think?

— That doesn't really matter. Trappgatan made people happy so why not use those colours again? But I don't think it should get too bright or too light, Anastasia says.

— Not grey, not too light colours, but rather like red, blue, green and pink? Maybe yellow? Anna suggests.

What function do you think the square Strömmentorget should have?

— I think Strömmentorget should accomodate everyone's needs. It should fit children, young people, and grown-ups. It should be a place for everyone, for the whole community, says Anastasia and Anna agrees:

— Yeah, a place to hang out in, just be in and a place that can be useful. A place for everything and everyone.

Ett färgglatt Gnesta i framtiden

Olivia Särnblad

Jag tror att vi är fler barn och unga här, än vad det är vuxna. Då borde vi väl också vara med och bestämma hur Gnesta ska se ut i framtiden? I nuläget har vi fem pizzerior, tre matbutiker och ganska många onödiga företag här.

— Jag vill se ett färggladare och roligare Gnesta i framtiden, så att man kan känna »dit går vi efter skolan». Gärna ett roligt ställe också, för det känner inte jag att vi har nu, sa Anastasia 15 år när jag frågade henne.

Jag är engagerad i GKU, Gnesta Konstnärliga Ungdomsråd, av många anledningar. En av de bästa är att vi påverkar och förändrar vår närmiljö. Faktiskt. Det är möjligt! Vi gjorde utsmyckningen av Trappgatan förra sommaren, som nu ska upp och bli permanent, och vi planerar för en stor interaktiv scen som ska stå på Strömmentorget snart. Vi är självklart också engagerade i de riktigt stora ombyggnaderna av Gnesta centrum. Två arkitektkontor har fått lämna in förslag och om några år börjar det byggas — så det är NU som vi unga ska säga vad vi anser om saken. Jag gick ut och frågade några kompisar vad de konkret vill se i centrum efter ombyggnationen.

— Jag tycker Gnesta borde ha mer färg och någon lokal som finns tillgänglig 24/7 där man kan göra saker, säger Anna 16 år.

Vilka färger tycker du att kommunen ska välja då?

— Det spelar inte så stor roll. Trappgatan blev folk glada över så jag tycker att man kunde använda några sådana färger, men det får inte vara för starkt eller för ljusst, säger Anastasia.

— Inte grått, inte ljusa färger heller men typ röd, blå, grön och rosa? Kanske gult också, säger Anna.

Vilken funktion tycker du att Strömmentorget ska ha?

— Jag tycker att Strömmentorget ska anpassas för allas behov, det ska både passa för »barn», unga och vuxna. Det ska vara en plats för alla, för hela allmänheten, säger Anastasia och Anna håller med:

— Ja, ett ställe där man kan hänga, vara på och ha nytta till. »Ett ställe för allt och alla.»

A commission

Frithiof Engzell

There was something irrational about the whole operation, but that didn't bother her. Her intention was to live a life that was as happy as possible — to maintain an even production level of dopamine, serotonin, endorphine and so on — and she tried her best to make decisions based on that goal.

What she now was about to do would, she hoped, conjure up a sense of satisfaction of the poetic kind. And with no negative consequence other than the cost equal the prize of two cappuccinos. It was evidently a method as good as any other, like those socially more acceptable; watching a feel good film, charity, cocaine ...

An aspen grove rushed by outside the window, bare branches, as if they had just woken up.

It was all about an image. She couldn't remember where it came from, a long gone dream, maybe a shampoo ad. But it had stuck in her mind and every time she thought of it she felt comfortably sad. *Unheimlich*, that's what she would have called it during her history of art phase. And symbolic, in that Jungian, over-explicit manner, but she could manage to overlook that. It was beautiful.

The bus slowed down. She put a hand on her bag, making sure everything was still there, and got off. She stepped in what was left from a snow bank, there was a crushing sound.

She had only been here once before, at a friend from Uni's birthday barbecue. At that time she had been stuck all night with a bad drink, politely nodding at two hoods discussing IT operative systems. But the place itself had gotten to her.

She crossed the field — carefully balancing on the frozen earth lumps that lay there like rocks in a brook — slid down the slope on the other side, and she was there. A breeze split her fringe in two, played around with her coat. Residues of ice floes, whitened by the air, bobbed rhythmically on the waves hitting the shore.

She hesitated. Would it be better to turn around? To save the image in the mind, untouched? This could turn into a disappointment, it may feel banal and pointless. The whole idea could be ruined. But then she thought; »Fuck it«, because you should never underestimate the satisfaction of saying »fuck it« with a spring breeze in your hair.

She put her bag down, opened it. Spread her plastic cover over a rock, placed the empty shoe box beside the rock. She got out the ship in a bottle and crushed it against the plastic cover, as ceremonially as she could without feeling silly. Picked up the small boat, out of the glass rubble, carried it with both hands to the shore and placed it on the surface of the water. It drifted towards land, got stranded against a small stone. She picked it up again, launched it a bit further out this time, and gave it a push in the right direction.

It slowly sailed away on the lake. Seeking the unknown, timidly but persistently. Then

Ett ärende

Frithiof Engzell

Det till synes irrationella i företaget störde henne inte. Hon hade för avsikt att leva ett så lyckligt liv som möjligt — upprätthålla en jämn hög produktion av dopamin, serotonin, endorfin och så vidare — och försökte fatta beslut i linje med detta.

Det hon nu var på väg att göra skulle, hoppades hon, frammana en slags poetisk tillfredsställelse, utan negativa konsekvenser annat än en kostnad motsvarande två koppar cappuccino. Det var alltså en minst lika bra metod som andra, mer socialt accepterade; feelgoodfilmer, välgörenhet, kokain ...

En aspdunge for förbi utanför fönstret, grenarna kala och nyvaket trassliga.

Det rörde sig om en bild. Varifrån den kom mindes hon inte. En bortglömd dröm, en schamporeklam. Men den hade fastnat i hennes huvud och varje gång hon tänkte på den greps hon av ett behagligt vemod. *Unheimlich*, skulle hon kallat den under sin konstvetarfas. Och symbolisk, på det där jungianskt övertydliga sättet, men det hade hon overseende med. Den var vacker.

Bussen saktade in. Hon kände på sin väska för att bekräfta att

shrunk to her eye, and disappeared between the ripples in search of something really small. Terra Incognita.

She folded the plastic cover around the broken glass, carefully put it all in the shoe box, placed everything in her bag and started to walk towards the bus stop.

It had been beautiful. It had been worth two, maybe three cappuccinos. She was satisfied.

Escape Liberation Teamwork

Fredrik Olof Eriksson

The rasping sound from the trains' wheels on the rails is vibrating through the metal enclosing me and my fellow passengers. The hissing sound made by the colliding sound waves is everywhere. In the landscape mostly buildings, the forests are long gone. I think a lot. About everything really. This and that.

My thoughts are interrupted by a stranger looking for contact. The sort of person becoming increasingly rare in this grey world of ours. As this person dares to challenge the norm, then so will I. I open myself within the conversation, which is becoming more and more interesting. It turns out we are going to the same place, but on a personal level with different goals. An isolation tank centre far down in the country.

The other passengers are irritated and sniff at us throughout the whole journey. But we feel connected and continue to chat, happily, with ease.

Stillbild ur Maja Nordbloms videoprojekt, *Utan titel*, som visas på Art Lab Gnesta vid presentation av GKU:s arbete sommaren 2014.

Still from Maja Nordblom's video project, *Untitled*, shown at Art Lab Gnesta at the presentation of Gnesta artistic youth council's (GKU) work in summer 2014.

innehållet var intakt, och steg av. Kvarlevorna av en plogvall krasade under hennes fötter.

Hon hade bara varit här en gång tidigare, på en kurskamrats systers födelsedagsgrillfest. Då hade hon suttit med en medioker coladrink hela kvällen och artighetsnickat och -hummat åt två luvtröjor som diskuterade operativsystem. Men hon gillade själva platsen.

Hon korsade den lilla åkern — balanserade över dess frusna jordkokor som på stenar i en bäck — hasade nerför slänten på andra sidan och var framme. En vindpust sprängde hennes lugg, lekte med hennes kappa. Rester av isflak, vita av luft, guppade i takt med skvalpet mot stranden.

Hon tvekade. Vore det bättre att vända, att spara bilden i huvudet? Det kanske skulle bli en besvikelse så här, kännas banalt och poänglöst, och på så sätt förstöra själva tanken. »Fuck it», tänkte hon sedan, ty tillfredsställelsen i att med en vårvind i håret tänka »fuck it» är inte att underskatta.

Hon ställde ned och öppnade väskan. Bredde ut plastskynket över en stenhäll och lade den tomma skokartongen bredvid. Hon plockade fram flaskskeppet och krossade det på skynket, så ceremoniellt hon förmådde utan att känna sig fånig. Lyfte ut den lilla båten ur glassplittret, bar den med båda händerna till stranden och lade den på

— What is that you hope to achieve with your isolation? Wonders the person across from me.

— Some form of personal development. I don't know exactly how it will turn out.

We have to struggle our way through a maze of a city to find the isolation tank centre. A grey mass, it seems almost camouflaged, is giving us unsettling looks.

Inside the centre we are met by calm colours that neither of us have ever seen before. Forgotten colours, censured colours, indescribably beautiful colours. Colours once taken for granted by man. The calm and the joy permeating the person meeting us is never before to be seen, dreamt, nor experienced. There is a feeling of safety shrouding us both after that encounter. Tears of happiness are streaming down our cheeks, we are crying like extinct animals over a long forgotten savanna.

We are led into separate isolation tanks. To part is painful, like Siamese twins with endless love, but our goals are clear. Separation, loneliness, stress reduction, development. I'll see you soon. After a hard to define, but short time in the isolation tank I lose touch with my physical, carnal prison. Deep focus. On my problems based on the human factor. Intensified by the structure of society today. What I want,

vattenytan. Den drev in till land, strandade mot en småsten. Hon lyfte ut den igen, lite längre den här gången, och gav den en puff i rätt riktning.

Den gled långsamt bort över sjön. Sökte sig skyggt men träget utåt. Krympte och försvann mellan krusningarna på jakt efter något jättelitet. Terra Incognito.

Hon vek ihop skynket kring glasbitarna, lade varsamt ner det i skokartongen, stoppade allt i sin väska och började gå mot hållplatsen.

Det hade varit vackert. Värt två och en halv, kanske tre, cappuccino. Hon var nöjd.

Flykt Frigörelse Samspel

Fredrik Olof Eriksson

De raspiga ljuden från tåghjulen och rälsen vibrerar genom metallen som omsluter mig och mina medresenärer. Bruset som uppstår av de kolliderande ljudvågorna är överallt. Landskapet domineras av byggnader, skogarna har sedan länge fallit. Jag tänker mycket. På allting egentligen. Smått som stort.

Mina tankar avbryts av en kontaktsökande främling, en sorts människa som blir allt mer sällsynt i denna gråa värld. Eftersom personen vågar bryta mot normen så gör jag också det. Öppnar mig inom samtalet som blir allt mer intressant. Det visar sig att vi båda ska till samma plats, men med olika mål på ett personligt plan. Ett Isolationstankcenter långt ner i landet.

Medresenärerna runt omkring oss fnysir irriterat åt oss under hela resans gång. Vi känner dock en stark samhörighet, och fortsätter obesvärat, glatt.

— Vad vill du uppnå med din isolering? Undrar personen mitt emot mig.

— Någon form av personlig utveckling. Vet inte exakt vad det kan mynna ut i.

what other people want, and the contrast between these wants and the conflict it creates due to people's unwillingness to understand each other. The fear of not living the norm. Abiding. Wearing the uniform of »your own choice«. That changes every season.

A melody indicates that my session is over. I step out of the artificial uterus. Born again. As if I'm all new. Appreciating all the senses of the body. I see colours, shapes. Feel the wind caressing my skin as we walk away from the centre. We discuss the world now seen from our new perspective. New ideas.

— Can you now see how your development turned out? The stranger who became a friend asks me.

— What I see on my horizon is being more in touch with reality. And with myself and my needs. Also a greater kinship with other people's point of views. I feel like revolting, would you like to follow me into a bright future?

— YES! We are like Yin and Yang. Different, but very alike, my friend answers me. We embrace, a moment with a sense of eternity. Then we keep walking, together. Towards you.

Vi tragglar oss fram genom stadsabyrinten för att hitta Isolationstankcentret. Den grå folkmassan som känns något kamouflerad kastar obekväma blickar emot oss.

Inne i centret möter vi lugna färger som ingen av oss någonsin sett. Färger glömda, färger censurerade, obeskrivligt vackra färger. Färger människor en gång tog för givna. Lugnet och glädjen som genomsyrar människan som möter oss är tidigare osedd, odrömd, upplevd. En trygg känsla omsveper oss bägge av detta möte. Glädjetårar löper över våra kinder, som utrotade djur över en bortglömd savann. Vi leds in till varsin isolationstank. Känns snudd på plågsamt att separeras, som siamesiska tvillingar med ändlös kärlek, men våra mål är klara.

Separation, ensamhet, stressreducering, utveckling. Vi ses snart. Efter odefinierbar, men kort tid i isolationstanken, tappar jag känslan av mitt köttsliga fångelse. Djupt fokus. På mina problem som baseras på den mänskliga faktorn. Som intensifieras i samhällets nuvarande struktur. Mina viljor, andras och kontrasten mellan dessa och konflikterna som uppstår, på grund av människors ovilja att förstå varandra. Rädslan att sticka ut ur normen. Rätta sig i ledet. Bära en »valfri» uniform. Som ändras för varje säsong.

Jag hör en melodi, som indikerar att min session är över. Jag kliver ur denna artificella livmoder. Pånyttfödd. Som om jag är ny. Uppskattar alla kroppens sinnen. Jag kan se färger, former. Känna vindens smekningar medan vi går från centret. Vi diskuterar världen ur våra nya perspektiv. Nya idéer.

— Ser du nu då hur utvecklingen mynnade ut? Undrar främlingen som blev en vän.

— Det jag ser i min horisont är ökad kontakt med verkligheten. Samt mig själv och mina behov. En större samhörighet med andras synsätt också. Jag känner för att göra revolt, vill du följa med mig in i en ljus framtid?

— JA! Vi är som Yin och Yang. Olika men väldigt lika, säger min vän. Vi omfamnar varandra, ett ögonblick med känsla av evighet. Sedan går vi vidare, tillsammans. Mot er.

Botany as language

Hägerstens Botaniska Trädgård (The Botanical Garden of Hägersten) is planted and maintained by Johan Eriksson, Sofia Hultin and Ingela Ihrman. Unlike most other botanical gardens, Hägerstens Botaniska doesn't place much emphasis on origin, naming or classifying. Instead we are keen on keeping our collection unarranged. We have room for both the ordinary and the extravagant and do what it takes to make things thrive. Past garden activities for invited audiences includes an imaginary vacation journey with sweaty bus seats and sleepless overnights; a nightly walk in an old mansion in Huddinge; broadcasting of a radio show for broken-hearted gardeners; The Baltic Sea Gala Show and sad opening night entertaining.

Be here now

Hägerstens botaniska trädgård

Let us make the best we can of April
Stay awake on the roof tops
Never fall asleep though I have to but I want
to never go home when you are with me
It's so very easy to forget
to treasure the moment when it's there
And spring is so very short
Passes by like a swift caress against my cheek
So be here now

Botanik som språk

Hägerstens Botaniska Trädgård sköts och anläggs av Johan Eriksson, Sofia Hultin och Ingela Ihrman. Till skillnad från många andra botaniska trädgårdar lägger Hägerstens Botaniska inte så stor vikt vid namngivning, klassificering och ursprung. Istället är vi måna om att hålla vår samling osorterad. Här finns plats för både det vanliga och det annorlunda. Trädgården gör vad som behövs för att det ska växa. Text har vi anordnat en fiktiv semesterresa på svettiga bussäten och med sömlösa nätter; en nattlig vandring i ett gammalt hus i Huddinge; en radioshow med lyssnarbrev för brustna trädgårdsmästarhjärtan; en Galashow som stöd för Östersjön och bjudit på mycket sorglig vernissage- underhållning.

Var här nu

Hägerstens botaniska trädgård

A	C#m	F#m	E
Låt oss göra det bästa av april		Drog förbi som en smekning mot din kind	
F#m	E	A D C#m	
Vaka på hustaken		Så var här nu	
A	C#m	G#m A D C#m	
Aldrig somna fast jag måste men jag vill		Så var här nu	
F#m	E	G#m A D C#m	
Aldrig gå hem när du är med mig		Så var här nu	
A	C#m	G#m A D C#m G#m	
Det är så lätt att man glömmer bort		Så var här nu	
F#m	E	A	C#m
Att ta vara på stunden när den finns		Det är inte torrt i gräset än	
A	C#m	F#m	E
Och våren är försvinnande kort		Och det dröjer lite till innan fåglarna kommer hem	

So be here now

So be here now

So be here now

The grass is not yet dry

And the birds are yet to come home

But you can wait for the sun to rise

It's golden and pink and shimmers over the roof tops

We have talked to each other since yesterday

But we are not to do anything else

I will take with me the memory of you when I leave

And the steps are so light, the longing stays here with me

Because it's spring time

Because it's spring time

Because it's spring time

Because it's spring time

So be here now

So be here now

So be here now

So be here now

A	C#m	G#m A D C#m
Men man kan vänta på soluppgången		För det är vår
F#m	E	G#m A D C#m
Den är guld och skär och glittrar över		För det är vår
	hustaken	
A	C#m	G#m A D C#m
Vi har pratat med varandra sen igår		För det är vår
F#m	E	G#m A D C#m
Men vi ska inte göra något mer		Så var här nu
A	C#m	G#m A D C#m
Jag tar minnet av dig med mig när jag går		Så var här nu
F#m	E	G#m A D C#m
Och stegen är så lätta, längtan stannar här		Så var här nu
	med mig	
A D C#m		G#m A D C#m G#m
För det är vår		Så var här nu

Det blir bättre

Hägerstens botaniska trädgård

<i>Intro</i>	C	G/B	Am
C G/B Am F G C × 3	Det kommer kännas större än såhär		
C	G/B	Am	
Det kommer å bli bättre än såhär	F	G	C
	Du kommer titta bakåt på den du nu är		
F	G	C	
Du är starkare än ett tusen gevär	G/B	Am F G F	
	Och tänka »gud, om jag bara visste»		
G	Am F G C	F	G C G Am
Ditt vapen är ditt hjärta i handen	Och du har vackra dagar framför dig		

It will get better

Hägerstens botaniska trädgård

It will get better than this

You are stronger than a thousand rifles

Your weapon is your heart in your hand

It will feel greater than this

You will look back at the person you are now

And think »God, if only I had known«

And you have beautiful days ahead of you

You have beautiful nights ahead of you

You have beautiful springs ahead of you

It will get better than this

And I swear to you, you will meet those who see you

It will hurt and it will take time

But there is a room for you not far away

There will be space for you to breathe in

And you have beautiful days ahead of you

You have beautiful nights ahead of you

You have beautiful springs ahead of you

F G C G Am
Du har vackra nätter framför dig

F G C
Du har vackra vårar framför dig

Mellanspel
C G/B Am F G C × 3

C G/B Am
Det kommer å bli bättre än såhär

F G C
Å jag lovar dig och svär

G/B Am F G F
Du kommer möta dom som ser dig

C G/B Am
Det kommer göra ont och det tar tid

F G C
Men det finns rum för dig här brevid

G/B Am F G F
Det kommer finnas plats för dig att andas

F G C G Am
Och du har vackra dagar framför dig

F G C G Am
Du har vackra nätter framför dig

F G C
Du har vackra vårar framför dig

Låtarna framförs på svenska, den engelska översättningen är redaktionens tolkning.

The white horse in the sky

Giorgi Rodionov

What happens when one day you wake up and everything you knew about how to live had got useless? And when everything has stopped working and even bread is hard to find in the whole country, suddenly somebody tells you there is Messiah coming soon to make everything like in heaven, and this is so soon that even the old patriarch will be eyewitness of it. That's how Georgia restarted its living after the collapsing of the Soviet Union. If for other countries it became not so difficult to find the way out, the Georgian picture has got more and more messy.

During that time I was born, with a Soviet birth certificate. I was raised on myths; Georgia has become the best place for creating myths and using them as if they would be real stories. In this situation the image of Stalin is transformed and he is becom-

ing a religious icon in Georgia. I am still in the process to research the phenomenon of storytelling and chance in these topics.

I graduated with a BA in journalism, and I am making my MA in contemporary arts. Maybe that is why all of my projects have a lot of information and stories, plus »magic«— they're based on chance. One of them and the first one is the white horse that came down from the sky directly where I was standing. It appeared to be a balloon horse, but the fact of our accidental meeting made me think about signs and chance in my art works. After that story the white horse became not only the part of my single art work but also a part of my life that keeps showing up in absolutely different situations.

The artist Giorgi Rodionov will visit Art Lab Gnesta's artist-in-residency program during the fall of 2014 as a part of the AIR collaboration Nordic Fresh Air. Photo: Signe Johannessen.

Den vita hästen på himlen

Giorgi Rodionov

Vad händer om du en dag vaknar och allt du visste om hur man överlever hade blivit värdelöst? Och när allt har slutat fungera och även bröd är svårt att hitta i hela landet, säger plötsligt någon att Messias snart kommer att komma och göra så att allt blir som i himlen, så snabbt att till och med den gamla patriarken kommer att hinna bli ögonvittne till det.

Det var så Georgien hanterade livet efter Sovjetunionens kollaps. Om det inte har varit så svårt för andra länder, så har den georgiska bilden blivit mer och mer rörig. Detta pågick när jag föddes, med ett sovjetiskt födelsebevis. Jag växte upp med myter; Georgien har blivit det bästa stället att skapa myter och göra dem till verkliga berättelser. Sedan dess har bilden av Stalin förändrats och trots att han var emot kyrkan har han blivit något av en religiös ikon i Georgien.

Jag utforskar fortfarande det fenomenet och slumpens betydelse i dessa frågor.

Jag har en kandidatexamen i journalistik, och ska precis avsluta min masterexamen i samtida konst. Kanske det är därför alla mina projekt både innehåller fakta och fiktion, plus »magi« — arbete baserat på slumpen. Mitt första konstnärliga arbete baserades på den vita hästen som kom ner från himlen precis där jag stod. Det såg ut som en hästballong, men vårt oavsiktliga möte fick mig att tänka på tecken och slumpen i mina konstverk. Händelsen med den vita hästen blev inte bara en del av mitt konstverk utan även en del av mitt liv, och den har visat sig fortsätta att dyka upp i helt olika situationer.

Konstnären Giorgi Rodionov besöker Art Lab Gnestas ateljéprogram under hösten 2014 som en del av residencynätverket Nordic Fresh Air. Foto: Signe Johannessen.

Fält ges ut av Art Lab Gnesta /
Fält is published by Art Lab Gnesta

Redaktörer / Editors
Åsa Anderberg Strollo, Signe Johannessen,
Caroline Malmström

Översättning / Translation
Elisabeth Croneborg

Korrektur / Proofreading
Owe Rören

Grafisk form / Graphic design
Rikard Heberling

Tryck / Printing
Tallinna Raamatutrükikoda, Tallinn, 2014

Papper / Paper
Cyclus Offset 80g
MultiArt Gloss 250g

Upplaga / Edition
300

ISSN 2001-3434

Art Lab Gnesta
Bryggerihuset
Bryggargränd 4
SE-646 31 Gnesta
www.artlabgnesta.se

Art Lab
Gnesta

Fält #4

ISSN 2001-3434

Omslag: Rabarberfestivalen i Sörmland sammanfaller i år med att Art Lab Gnesta ger ut Fält #4. Mer info på www.artlabgnesta.se och på www.rabarberfestival.se. Foto: Åsa Anderberg Stollo.

Fält #4

ISSN 2001-3434